Adriana Mosoiu - No.1

Pe 27 decembrie 1990 m-am trezit la 8 jumate. Cinci minute mai tîrziu, am ieşit să arunc gunoiul. M-am întîlnit pe scară cu G., care ducea şi el gunoiul. Atunci mi-am dat seama pentru prima dată că gunoiul lui mirosea la fel ca al meu. N-am stat să analizez ce-am mîncat în ultimele zile. M-am gîndit că toate se împut la fel, gunoiul e gunoi şi atît. Chiar dacă eu am mîncat fasole mexicană şi el păstrăv cu ridichi, important e că mi-am potolit foamea, pentru că, în final, tot acolo se duc. Cel puţin aşa-mi spunea întotdeauna Grandma.
M-am întors în casă, mi-am întins covoraşul şi am început exerciţiile de yoga. Încercam să vizualizez cum mi se relaxează toţi muşchii. Picioarele, bazinul, spatele, umerii, gîtul, capul. Şi înapoi. În acelaşi timp, îmi controlam respiraţia. Cînd am privit în sus şi-am dat cu ochii de lustră, am înţeles. Am ştiut. Aveam 18 ani şi tocmai aflasem că Universul lucrează pentru mine. Eu, Pablo, voi fi cel dintîi. Cel mai bun. Cel mai iubit. Unicul. Trebuia doar să aflu în ce domeniu. Am luat apoi poziţia Războinicului şi mi-am continuat exerciţiile încă o jumătate de oră, după care am încheiat cu o scurtă rugăciune.
A doua zi m-am înscris la cercul de teatru. Visam că într-o zi o să-l joc pe Hamlet. Într-o lună, ştiam pe de rost toată piesa şi mă plimbam prin casă ţinînd un măr în mînă, în timp ce recitam: "To be, or not to be, - that is the question: - / Whether 'tis nobler in the mind to suffer / The slings and arrows of outrageous fortune…".
Week-endurile le petreceam la teatru, căscînd gura la toate spectacolele. Scena nu mai avea nici un secret pentru mine. Teatru de păpuşi, teatru dramatic, revistă, teatru antic. Comedii, tragedii, tragi-comedii, muzicaluri. Cel mai mult îmi plăceau piesele istorice. Richarzi, Ludovici, Ramseşi, Cezari – erau prietenii mei cei mai buni. Pînă cînd am observat că Richard al treilea de săptămîna asta era Ludovic al paişpelea săptămîna următoare sau Romeo în stagiunea estivală. Cu atît mai bine, mi-am zis, în scurtă vreme o să-i iau locul.
Am intrat la Academia de teatru şi după 5 ani m-am angajat la aceeaşi companie. În fiecare seară eram măgarul de care se îndrăgosteşte Titania. Din cînd în cînd, mai pica un rol de majordom. Richard-Ludovic-Nemuritorul nu dădea semne că ar vrea să iasă la pensie. La fiecare spectacol îmi venea să-i torn cucută în pocal. Să-i înlocuiesc pumnalul de carton cu unul adevărat. Să… Tot felul de gînduri nebuneşti. Doar că nu puteam avea nicicum garanţia că pumnalul sau cucuta vor ajunge unde trebuia. La cine trebuia. Şi oricum, riscam prea mult. Nu-mi ajuta cu nimic să fiu Henry al patrulea în boxa acuzaţilor sau mai rău, pe scaunul electric.
Aşa că a trebuit să mă orientez rapid spre altceva. Dacă nu puteam fi no.1 în teatru, trebuia să găsesc alt domeniu. Baletul era exclus din start, eram cu 20 de ani prea bătrîn. Şi apoi, nici nu-mi plăcea baletul. Doar balerinele.
În toamna anului 1998 m-am înscris la secţia de canto a Şcolii de Arte Frumoase din Paris, Texas. Concomitent, luam lecţii de vioară. Eram hotărît să nu pierd nici o zi. Studiam de dimineaţa pînă seara şi eram spaima tuturor pisicilor din cartier. Începusem deja să fiu cunoscut, vecinii începuseră să mă oprească pe scară, să-mi spună că muncesc prea mult şi trebuie să mai iau cîte o pauză, măcar între 2 şi 5 după-amiaza, pentru siestă.
În cursul anului următor am participat la toate festivalurile, şi cel mai apreciat am fost la

carnavalul homosexualilor, din luna mai. Primisem şi o diplomă, era foarte colorată şi uneori mă simţeam inspirat privind-o.
Pe scena Operei se perindau pe rînd bărbierul din Sevilla, Quasimodo, Faust, flautul fermecat, Nabucco. Toţi aveau ceva în comun: interpretul. Acelaşi tip, în toate spectacolele, de parcă ar fi fost clonat. Puţină mustaţă aici, puţină perucă dincolo – individul era exasperant, mai ceva ca chupacabra.
La Filarmonică acelaşi lucru. Violonistul trudea cu drag şi spor, fie că în program era vorba de Beethoven, Ceaikovski sau Vivaldi. Din o duzină de violonişti, solistul era acelaşi de fiecare dată, ca un coşmar ce se repetă în fiecare seară.
Eram din ce în ce mai deprimat. Părea că toate locurile unde mi-ar fi plăcut să fiu, unde aş fi fost cel mai bun, erau deja ocupate. Pămîntul se învîrtea degeaba de 365 de ori în jurul Soarelui, cheeseburgerii sfîrîiau degeaba la prînz în tigaie şi 50 de cenţi plecau degeaba din buzunarul meu în fiecare dimineaţă pentru ziarul local. Vestea dispariţiei vreunui solist nu venea niciodată.
Curînd, mi-am dat seama cu groază că mi-am ales extrem de prost momentul în care să-mi doresc să fiu no.1. În muzică nu e ca-n sport, iei nişte pastile şi-n cîteva zile poţi să dai mai repede din arcuş sau poţi să-ţi întinzi vocea pe mai multe octave. Poţi să fii Dumnezeul privighetorilor sau chiar Stradivarius în persoană, e cam greu să te faci remarcat antum.
Aşa că m-am hotărît să iau o pauză. Eram atît de deprimat încît nici nu suportam să dau cu ochii de partituri. Nici la televizor nu mă uitam, de teamă că s-ar putea transmite vreun concert. Am avut de ales între a lua o pauză şi a merge la un psihoterapeut. Am ales pauza, ieşeam mai ieftin aşa. Cu banii economisiţi m-am înscris la un curs de limbi antice. Era o dambla mai veche a mea, să învăţ ebraica, aramaica şi greaca veche.
Dimineaţa îmi storceam creierii la universitate, iar după-amiezile hoinăream prin oraş, încercînd să găsesc termeni ebraici la inscripţiile şi indicatoarele care-mi ieşeau în cale:
Aer condiţionat
Parcare cu plată
Cărţi de credit
SMS gratuit
Benzină fără plumb
Adresă de e-mail
Un fishburger şi un shake la preţul unui cheeseburger
Cu siguranţă nu mă plictiseam niciodată. Uitam încet de vechile ambiţii, viaţa mea calmă ca o plimbare prin parc începea să-mi placă tot mai mult. Au trecut astfel încă 3 ani, perioadă în care asimilam cuvinte noi cu uşurinţa cu care îmi tăiam unghiile. Deşi sună ciudat, simţeam că mă născusem pentru limbile moarte.
Surprinzător, nu mă atrăgeau deloc hieroglifele. Poate din cauză că erau scrise numai pe pietroaie. Papirusurile aveau mai mult mister. Din zeci de mii de bucăţele puse cap la cap, ca un puzzle, apăruseră Manuscrisele de la Marea Moartă. Dacă pui cap la cap zeci de mii de pietricele, iese o piramidă şi ştii sigur că are trei mii de ani. Un papirus poate fi orice, de la chitanţă, hartă, scrisorică de amor, pînă la Vechiul Testament. Şi toată lumea se dă peste cap să afle dacă respectivul petic a fost contemporan cu Christos.
Am absolvit cursul cu nota cea mai mare şi drept urmare mi s-a propus să rămîn asistentul profesorului. Am acceptat fără să mă gîndesc de două ori. Eram, în sfîrşit, cel mai bun. Mă rog, dacă nu-l puneam la socoteală pe profesor.

În luna martie a anului următor am primit o scrisoare din partea unui laborator din Elveţia, prin care eram invitaţi să participăm la datarea cu carbon a unor fragmente de papirus găsite, ca şi faimoasele Manuscrise, tot în deşertul Iudaic. În scurt timp, îmi bîzîiau în minte tot felul de noţiuni la care nici nu visasem: carbon radioactiv, spectrometru, accelerator de particule. Întotdeauna fugisem de fizică şi chimie, convins fiind că întîlnirea rară face grîul din secară. În cazul meu, era cît se poate de adevărat. Dacă dovedeam că bucăţelele alea de papirus erau atît de vechi pe cît păreau, puteam schimba nu doar istoria, ci şi prezentul şi viitorul.
Am luat primul avion spre Zurich şi ne-am înfiinţat la laborator imediat după aterizare. Papirusurile erau scrise în aramaică şi pe unul din ele era trecută o dată. După măsurarea cu C-14, se părea, vorba prietenului meu Hamlet, că era ceva putred în Danemarca. Am repetat testele, analizînd atît papirusul, cît şi substanţa folosită la scriere, şi de fiecare dată am obţinut acelaşi rezultat. Conform acestor calcule, eram undeva prin anul 2100!
În momentul acela am început să ne îndoim şi de datele propriilor noastre naşteri. Ideea plutea în aer, dar nimeni nu îndrăznea să o formuleze. Undeva era o greşeală, fără îndoială. Problema era că nu puteam şti cu siguranţă că, de la naşterea lui Christos, s-au scurs fix 2005 ani! Calendarul e doar o convenţie, eram în anul 2005 doar pentru că aşa a hotărît Papa Grigore al treişpelea. Dar dacă Papa Grigore şi cel de dinaintea lui greşiseră la numărat? Doar au greşit şi cînd au calculat întemeierea Romei. Dacă eram într-adevăr în anul 2100?
Ne-am hotărît să mergem în Israel, la Qumran, acolo unde au fost găsite papirusurile. Aveam nevoie de mai multe dovezi înainte de a lansa vestea că sîntem mai bătrîni decît credeam.
Indiferent de rezultat, toată această aventură mi se părea ceva extraordinar. Străbătusem juma' de glob ca să stăm în patru labe în peşteri prăfuite, pe unde nu mai trecuse picior de om de la romani încoace. Cu toţii eram nişte Sherlock Holmes ce sperau în gloria eternă. Căutările s-au încheiat cam după o lună. Adunaserăm suficiente fragmente care puteau furniza date noi, mai ales că intenţionam să le analizăm în cel mai nou laborator din Tucson, Arizona.
Îmi amintesc perfect ultima zi în Qumran. Ieşisem să luăm ceva de mîncare şi să stăm de vorbă cu localnicii, vroiam să ne asigurăm că nu va da nimeni buzna în peşterile noastre, să ne compromită praful străvechi.
Era 7 mai, ora 10 şi deja 35 grade la umbră. De fapt, asta e tot ce-mi mai amintesc despre acea zi. Mai tîrziu mi s-a spus că am leşinat şi unul dintre elveţieni m-a dus la spitalul din Ierusalim. Aveam dizenterie. Profesorul a plecat în aceeaşi zi înapoi în Statele Unite.
Au trecut 4 ani de atunci şi n-am mai părăsit Israelul. Am o mică fermă în Qumran, trăiesc din ce se produce aici. M-am căsătorit de cîteva luni şi pot spune că sînt cel mai fericit om din univers. Despre profesor am auzit că a luat premiul Nobel, dar nu acesta e motivul pentru care mă simt fericit. Am o soţie care mă iubeşte, sîntem doar noi pe o rază de cîţiva kilometri, mă spăl o dată pe lună, ies în oraş de două ori pe an, nu am nici soacră, nici televizor, copiii mei or să se joace în ţărînă şi n-or să ştie ce e aia Nintendo sau Barbie. Sînt fericit pentru că mi s-a împlinit visul. Sînt cel dintîi în viaţa nevestei mele. Cel mai bun. Cel mai iubit. Unicul. Şi nici măcar nu-mi pasă în ce an sîntem.